

Præsten grundede lidt. Han stod stadig halv bortvendt og saae ud paa Regnen.

»En Livsbetingelse,« sagde han saa med et blidt, i Lidelse ligesom afmagret Smil. »Ja, hvad er ikke bleven Livsbetingelse i vore Dage? Af den Slags skabes der jo stadig flere. Læger og Ingeniører, Pædagoger og Militære — hver møder med sine. Bare det ikke kommer til at gaa os som visse Apoplektikere, der dør af for megen Sundhed.«

»Det er der vist foreløbig ingen Fare for. Vi for vort Vedkommende har jo endda for ikke saa længe siden staaet paa Nippet til at blive ud-slettet af Tilværelsen af Mangel paa Blod«.

»Hvad tænker De her paa?«

»Paa Anno 64.«

»Ja, det var en god Tid!« sagde han langsomt, med et fremadstirrende Blik, hvori der lyste som et flakkende Genskin af Lynene, der vedblev at illuminere Skyerne i Vest. »Dengang var der virkelig et Øjeblik, da det var ved at gaa op for os, at der ikke gives andre Livsbetingelser for nogen end Vorherres Naade.«

»Meget vel,« svarede Per lidt rød. »Men — som det hedder med et gammelt Ord — hjælp dig selv, saa hjælper Gud dig.«

Præsten rystede tavs paa Hovedet.

»Guds Hjælp — det er ingen Hjælp,« sagde han lidt efter med dump Stemme.